

Dünya, İmtihan Dünyası

Elhamdü li'l-lâhi Rabbi'l-âlemîn. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Seyyidina ve senedina Muhammedin ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'd.

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe-inne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ ve külle muhdesetin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr ve bi's-senedi'l-muttasili ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve sellem ennehû kâl.

Leyse li-kâtilin şey'ün mine'l-mirâsi fe-in lem yekün lehû vârisun yerisuhû akrabu'n-nâsu ileyhi ve lâ yerisu'l-kâtilu şey'en.

Sadaka Resûlullah fîmâ kâl ev kemâ kâl.

Çok aziz ve muhterem müslüman kardeşlerim!

Allahu Teâlâ hazretlerinin selamı, lütfu, keremi, rahmeti, bereketi cümlenizin üzerine olsun.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin mübarek hadîs-i şerîflerinden -ki dinimizin özü, esası hadîs-i şerîflerdir- bir nebze, bir demet okuyup şeref ve feyiz kesbedeceğiz. Allahu Teâlâ hazretleri cümlemizi feyizyâb eylesin.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri Abdullah b. Amr ibni'l-Âs *radıyallahu anhumâ*'dan rivayet edildiğine göre katilin miras hakkı ile ilgili şöyle buyurmuşlar:

Leyse li-kâtilin şey'ün mine'l-mirâsi. “Öldüren, katil için mirastan bir şey yoktur.”
Fe-in lem yekün lehû vârisun. “Eğer o kimsenin, öldürülenin varisi yoksa...”
Yerisuhû akrabu'n-nâsu ileyhi. “Ona akrabasından en yakın kim ise o varis olur. Ama öldüren varis olamaz.”
Ve lâ yerisu'l-kâtilu şey'en. “Katil ondan hiçbir şey alamaz.”

Eğer böyle bir şeye müsaade olunsa; “Eh ne yapalım, ölüm hak, miras helal, bu adam öldü. Nasıl ölürse ölsün. Malını gel bölüşelim, şuna şu kadar, buna bu kadar.” olsa... Adam öldürdü onu. O zaman herkes herkesi öldürür.

Öyle şey olmaz. Allah korusun. O bakımdan katil öldürme cürmü dolayısıyla bir suç işlemiştir ki eğer kendisi hak sahibi olsa dahi - aslında normal bir vefat olsaydı miras alacak olsa bile- artık miras alma durumu olmaz. Çünkü öldürme durumu oldu, “miras alamaz” diye Peygamber Efendimiz bildiriyor.

a. Mü'min İçin Rahat Yok

Leyse li'l-abdi mine'l-ganîmeti illâ harse'l-metâ' ve emânuhû câizun ve emânu'l-mer'eti câizun izâ hiye a'teti'l-kavme'l-emân.

Hız. Ali Efendimiz, harp hukukuyla ilgili bir hususu Peygamber Efendimiz'den naklederek bize intikal ettirmiş. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyuruyor ki:

“Köleye ganimetten elde edilen metanın ancak zayıfları, artıkları olur; başka bir şey olmaz.”

Mâlum İslâm'ın zuhuru devresinde ve ondan çok sonra, yakın zamanlara kadar -ve belki bugün dahi- bir kölelik meselesi vardı. İslâm köle hukukuna açıklık getirmiş, köleyi korumuştur. İslâm'dan önce Romalılar,

Araplar, başka kavimler, başka insanları köle almışlardır, köle olarak kullanmışlardır. İslâm kölenin de, kadının da, herkesin insan olmak dolayısıyla hukukunu ortaya koymuş, insanî esaslar getirmiştir.

Köle; sofrasında oturtulup yemek yedirilir. Hakkının üstünde kendisine yük yüklenmez. Bir anlaşma yapılırsa çalışmak ve ödemek suretiyle kendisi hürriyetini alabilir. Bir müslüman herhangi bir şekil ile bazı hatalar, suçlar işlemiş ise dinimizce o suçların kefareti olmak üzere kendisinden köle âzat etmesi istenir. Böylece dinimiz kölelere yüz güldürücü hükümler getirmiştir.

Burada Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

“Müslümanlar kâfirlerle harp ettiler ve ganimet hâsıl oldu.”

Mâlum harpte düşman tarafından ganimet alınır. Eski ümmetlere ganimet yasaktı, Allahu Teâlâ tarafından bizim ümmetimize müsaade buyurulmuştur. Ganimet, İslâm'ın emrettiği şekilde ve devlet büyüğü için ayrılarak gaziler arasında taksim edilir.

Bu taksimde köleler ne olacak?

Gaziler gibi yani hür olan, asıl bu işi yöneten, yürüten insanlar gibi değil ama kölelere de ganimetin *harse'l-metâ'* yani metaların zayıflarından bir şeyler, bir hak verilir. Dinimiz böyle bir ganimet hakkı tespit etmiş.

Ve emânuhû câizun. “Kölenin emân vermesi de caizdir.”

O köledir, onun hukuku yok değil. O da düşmandan bir kimseye emân vermişse, “Tamam, ben bunu emânıma aldım, buna dokunmayın, bu benim emânım altındadır.” demişse onun da canı bağışlanır. Onun emânı da caizdir, mümkündür.

Ve emânu'l-mer'eti câizun. “Kadının emân vermesi de caizdir.”

Emân ne demek?

Karşı taraf çarpışmaya başlamış. Çarpışmaya başladığına göre seni öldürecek, senin de onu öldürmeye hakkın var. Harp hali bu... Gazilerden birisi birisine emân vermişse, o zaman o öldürülmez. “Ver onu, o bizimle çarpışmıştı, kafasını keseceğim.” diyemez.

Emân verilirse o artık öldürülmez. Demek ki kölenin ve kadının da emân verme selahiyeti var.

İz hiye a'teti'l-kavme'l-emân. “Eğer o kavme bir kadın bir emân vermişse, ‘Şu kimseyi ben emânıma aldım, bunu öldürmeyin.’ diye ilan etmişse ona da bir şey yapılmaz.” diye bildiriliyor.

Leyse li'l-mü'mini râhatün dûne likâillah ve men ehabbe likâallâhi fekâne kadde. “Mü'min için, iman ehli kimse için Allah'la mülaki oluncaya kadar rahat yoktur.”

Mü'mine rahat yoktur. Ne zamana kadar? Allah'a kavuşuncaya kadar. Bu, ibârenin izahı olarak buyurulmuş ki; *ey temme murâduhû* yani muradına kadar... Kim Allah'a kavuşmak istiyorsa Allah da ona kavuşmayı ister, kendisine kavuşturur. İsteyeni isteğinden mahrum bırakmaz. Bir hadîs-i kudsîde, “Madem bu kulum beni istiyor... Kim bana kavuşmayı istiyor, seviyor ise ben de onunla kavuşmayı severim.” buyuruyor. O da onu sever.

İkinci tür anlayışa dair işaretler de vardır:

Mü'min kul Allah'a kavuşuncaya kadar çeşit çeşit sıkıntılara uğrar. Çeşit çeşit meşakkatler çeker. Evladından, canından, malından, işinden, gücünden, sıhhatinden yana çeşit çeşit üzüntülere, vesairelere uğrar. Bu sıkıntılar Allah'a kavuşuncaya kadar devam eder. İmtihan dünyasıdır. Yani Allah, mü'min kulunu, "Benim bu kulum mü'min kuldur, ben bunu dünya içinde her türlü âfetten mahfuz tutayım. Beyler, paşalar gibi yaşasın, bir eli yağda bir eli balda olsun." gibi bir muameleye tabi tutmaz.

Eşeddü'l-belâyâ

ale'l-enbiyâ.

"İmtihanların en şiddetlileri peygamberlere gelir. Ondan sonra evliyâlara, ondan sonra salihlere, ondan sonra da insanlara derecesine göre gelir."

Yani Allah dağına göre kar verir. Mertebesi, sabrı nispetinde çok olur. Kullara sıkıntılar, çeşit çeşit üzüntüler gelir. "Büyük başın derdi büyük olur.", büyük sıkıntılar gelir. Onlara sabredince de Allahu Teâlâ hazretleri ona ecir verir.

Bir hadîs-i şerîf hatırlıyorum, *yücâu yevme'l-kıyâmeti bi ehli'l-belâ* diye başlıyor. Buyuruyor ki Allahu Teâlâ hazretleri;

“Kıyamet günü herkesin hesabı görüldüğü zaman, Allahu Teâlâ hazretlerinin emriyle belalara müptela olmuş kullar ortaya getirilir.”

Nereden belaya uğramış?

Ya bir hastalığa tutulmuş; ya gözünü, kulağını, bir duyusunu, bir âzâsını kaybetmiş; ya malından, ya hanımından, ya çocuğundan yana bir sıkıntıya uğramış ya da daha başka dertler, üzüntüler çekmiş. İçi yanmış, yakılmış, dertli olmuş, dert ehli olmuş. Böyle kimseler getirilir.

Fe-lâ yünşerû lehüm divânun. “Onlar için amel defterleri açılıp hesaba kalkışılmaz.”

Onlara, “Aç bakalım şu defterini, dünyada neler işlemişsin.” denmez.

Velâ yû'dau lehüm mîzânun. “Onlar için terazi de kurulmaz.”

“Getir bakalım, tartacağız amellerini. Ne kadar sevap işledin, ne kadar günah işledin?” denmez.

“Ve onlar için cehennem üstünde sırat denilen köprü de kurulmaz.”

Yusabbu aleyhimü'l-ecrü sabben. “Allahu Teâlâ ecr ü sevabını, lütf u keremini onların üstüne bardaktan boşanırcasına döker.”

Hesaba gelmez miktarda, demek.

Neden?

Sabrettikleri için... Âyet-i kerîme de öyle bildirmiyor mu;

İnnemâ yüveffe's-sâbirûne ecrehüm bi-gayri hisâb. “Sabredenlere Allah ecrini hesaba, kitaba sığmaz tarzda bol verecek.”

Onun için gama, derde, eleme, kedere uğrarsanız sakın feryadı basmayın. İstemeyiz gam, dert, keder, elem ama herhangi bir şekilde malınızda, canınızda, yakınınızda, işinizde, gücünüzde bir sıkıntıya uğradınız; feryat etmeyin, intihara, itiraza kalkışmayın, üzölmeyin.

Neden?

Ecri çok, sevabı çok... Allahu Teâlâ hazretleri onunla sana âhiretin ecirlerini verecek.

Sonra bu dünya imtihan dünyası değil mi?

Senin aklın da kabul etmiyor mu ki hep iyilikler olsa belki imansızlar da bu iyiliklere tamah edip mü'minlerin yanına gelirler. Mü'minler sıkıntı çekecek, üzüntü çekecek, tehlikelere mâruz kalacak, canından malından yana çeşit çeşit sıkıntılara uğrayacak da imanın kadr ü kıymeti, halisliği anlaşılacak. Halis değilse adam yarı yolda bırakıp gidecek. “Aman, ben böyle sıkıntıya gelemem.” diyecek, gidecek.

Terk et bakalım rahatını da geceleyin kalk ibadete. Terk et bakalım paranın bir miktarını şu fakirin eline. Sen kendin kazandın ama ver, gibi şekillerle... Ben seni fakir kılmamışım, yiyeceğin var, içeceğin var, buzdolabı ağzına kadar gıda dolu ama hadi bakalım oruç tut... İmtihan işte. Allah, insanın sadıqlığını, sıdk u sadâkatini anlamak için böyle imtihanlarla imtihan eder. Bu dünya imtihan dünyası olduğundan böyle şeyler gelir. Sakın ha, başınıza böyle bir sıkıntı geldiği zaman “üf” demeyin, “ah” demeyin, “vah” demeyin.

Kim gönderdi?

Allah *celle celâlühû ve ammenevâlühû* gönderdi. Allah'tan gayri cümle cihan halkı bir araya gelse, sana bir zerre zarar vermeye kâdir olamaz. Allah'tan başka cümle cihan halkı bir araya gelse, sana bir zerre fayda vermeye kâdir olamaz. Zarar da O'ndan, fayda da O'ndan!

“Hocam biraz iyi düşün, bu sözlerin doğru mu?”

Doğru! Esmâü'l-Hüsna'da okumaz mısın her sabah? Hadîs-i şerîfte Allahu Teâlâ hazretlerinin isimleri zikredilirken ed-Dârr, en-Nâfi' denmiyor mu? Zarar veren de Allah, fayda sağlayan da Allah demiyor mu? Nasıl oluyor bu? Allahu Teâlâ hazretleri *müsebbibu'l-esbâb*'tır. Sen bu işi anlamak için üniversiteleri bitirmen, profesör olman lazım. Bu işler çok incedir ama hepsini Allah yapıyor.

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî diyor ki:

“Biz çömlekçinin elindeki bir tutam kil gibiyiz. Çömlekçi bize istediği şekli veriyor da biz gafletimizden, ‘Acaba bizi çömlek haline getiren nerede?’ diyoruz.”

O'nun elindeyiz. Hayatımızı takdir eden O. Bu hayatı böyle takdir eden O. Bize bu hadiseleri nasip eden O. Her şey O'ndan...

Bir insan bu hâle geldi mi, onu hiçbir şey deviremez. O ruhen en kuvvetli insan olur. Başına biraz sıkıntı geldiği zaman feryâd u figânı basıp morali bozulmaz. Askerde biraz sıkıntı çektiği zaman cepheden kaçmaz, komutanına âsî gelmez. Bir amansız hastalığa yakalandığı zaman gidip Boğaz Köprüsü'nden, Beyazıd Kulesi'nden tepesi aşağı kendisini atmaz. İmanın faydası; insanın psikolojisini sapasağlam yapıyor.

Ama iman insanın psikolojisini sağlamlaştırıyor, öyleyse mü'min olalım diye düşünmek bezirgânlıktır. Öyle şey yok! Yahudi bezirgânlığı yok. Biz Allah'a iman ediyoruz, onlar imanımızın meyveleridir.

Biz Allah'a iman ediyoruz. *Âmentü billah.*
“Allah'a inandım.” *Ve melâiketihî.*
“Meleklerine inandım.”

Göklere kadar melek dolu burası... Resûlullah bildirmiş. Ben acizim, görmem ama Resûlullah bildirmiş. Melekler, ilim ve zikir meclislerini arar bulurlar da göklere kadar

yıgılırlar, diyor. Hem senin yanında melekler var, her yaptığın kaydediliyor. Sen seni kimse görmez mi sanırsın? Yaptığın her iyilik, her kötülük...

Meleklerine de inandım.

Peygamberlerine de inandım. Allahu Teâlâ hazretleri lütfundan, kereminden insanlar hakikatleri kolay bulamıyorlar diye has kullarından elçiler göndermiş de bize dünyayı ve âhireti tanıtmıştır.

Meleklerine de inandım, Peygamberlerine de inandım...

Kitaplarına da inandım. Allah peygamberlerine vahiyler indirip onları kitap halinde bizlere bırakmıştır ki biz onları okuyalım da Cenâb-ı Mevlâ'nın yolunca yürüyelim. Kimseye zulmetmeden, haksızlık etmeden insanca yaşayalım, kâmil insan olalım. Dünya ve âhirette mesut olalım; ferden ve cemiyet olarak düzenli, intizamlı bahtiyar insanlar olalım diye...

Şimdi hepimizin çırpınıp gönül birliği ile elde etmek istediğimiz şey kardeşlik değil mi? Hepimiz sevgi, kardeşlik istemiyor muyuz?

Şimdi Sirkeci meydanında, Taksim meydanında bir anket yapın, herkesin birleştığı bir şey varsa, “İhtilafı bırakalım, kardeş olalım. Allah bize güzel bir memleket vermiş, nedir bu çekişmemiz? Sevelim birbirimizi.” demez mi? Herkes bunu temenni eder.

Allahu Teâlâ hazretleri buyurmuş:

Inneme'l-mü'minûne ihvetün.

“Mü'minler birbirlerinin kardeşleridir, başka bir şey değil.”

Biz iyi mü'min olduk mu, kâmil insan olduk mu, Yunus Emre gibi, Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî gibi olacağız. Kâmil ve velî kullar gibi olacağız. İstemez misin cümle cihan halkı ârif, zarif, tatlı dilli, güleç yüzlü, başkasına hayır eden, hasenat eyleyen, fedakâr, sabırlı, tahammüllü, anlayışlı, yardımsever insanlar olsa... Tüccarlar vadeleri gelince borcunu verseler, kimse kimseyi aldatmasa, kandırmasa, paralar çarçur edilmese, hıyanet olmasa, hırsızlık olmasa, katil olmasa, vurma çarpma olmasa, kimse kimseyi üzmeseyse, komşular birbiriyle güzel

geçinse, kurt kuzuyla dost olsa istemez misin?..

Hayal!

Hayal değil! Bir ara bizim memlekette bu olmuş. Avrupalılar gelmişler, bizim diyarlarımızı dolaşmışlar, kitaplarına yazmışlar. Bu diyar ne mutlu günler görmüş.

Neden?

İman sayesinde... Seyyah, “Aylar geçer mahkemeye bir dava gelmez. Çünkü bunlar birbirleriyle kavga etmezler. Hepsi hakkını, haddini bilir, hepsi fedakârdır, öbür tarafa daha hayır yapayım der. Onun için bir şey olmaz. Zaten bir şey olsa da mahallenin yaşlı başlı, güngörmüş, ak sakallı, nûranî ihtiyarları o ihtilafı halleder.” diyor. Öyle mesut, bahtiyar günler geçirmişiz. Biz elimize parayı geçirmişiz de kaçırmışız, farkında değiliz.

Şimdi etrafımıza bakıyoruz, yok sanıyoruz.

“Arkadaş, bugün babana dahi itimat etme.”

Felsefe bu!

“Fırsatı buldun mu gözünün yaşına bakma.”

“İnsan dünyaya bir defa gelir.”

“Vur patlasın, çal oynasın, yaşa... Sen yaşa, istersen başkalarının cesetleri üzerinde dans et, yeter ki sen safa sür.”

Bu felsefe mi iyi, Yunus’un, Mevlânâ’nın felsefesi mi iyi?

İkisini de tanıyorsun, ikisini de yakın zamanda gördün. Birisini kitapta okuyorsun, ötekisini gördün.

İki kardeş beraber tarlayı ekmişler, harmanı yapmışlar, buğdayı samandan ayırmışlar, evlerine taşıyacaklar. Bir araba birisi götürüyormuş samanı, bir araba birisi... Bir araba birisi götürüyormuş buğdayı, bir araba ötekisi... Birisi gittiği zaman geride kalan;

“Bu benim küçük kardeşim daha evlenmedi. Buna çeyiz için, altın için para lazım. Ben buna her ne kadar malı ikiye bölüştükse de biraz kendi malımdan ittirtelim, biraz fazla vereyim. Kardeşim yanımda olsa razı olmaz, yokken şuna biraz

kendi malımdan ittireyim de ona para daha çok lazım.” diyormuş.

Ondan sonra sıra ona geliyormuş. Araba köye gidip geldikten sonra, tekrar dolup bu sefer bu evine giderken öteki kardeş diyormuş ki;

“Ben bekârım, bana çok para gerekmez ki... Bu kardeşim evli, kaç tane çocuğu var. Ben biraz malımdan buna vereyim de çoluk çocuğuna baksın, beslesin, rahat ettirsin.”

Hisseler ayrılmış olduğu halde samandan, buğdaydan bu tarafa kürek kürek itiyormuş.

“Ağabeyim olsa buna razı olmaz, şu tarafa atayım da onun ki çok olsun.” diyormuş.

Akşamlara kadar taşımışlar taşımışlar, günlerce bitirememişler diye kitaplar yazıyor.

Neden?

Allah bereket veriyor. Bereket denilen bir mânevî şey var. Peygamber Efendimiz'in mucizeleri var. Yüzlerce kişiyi bir tas suyla doyurmuş, ordunun su ihtiyacını gidermiş. Manevi şeyler var. O sevgiden Allah bereket veriyor. O kardeş onu seviyor, o onu seviyor. Yüzüne karşı, “Nasılsın canım, ciğerim,

kardeşim.” deyip arkasından hançerlemek değil. Yüzüne bir şey demiyor, arkasından iyiliği yapıyor.

Bizim âdetimiz öyleydi. Bizim babalarımız bizi yüzümüze karşı sevmezlerdi, uyurken severlermiş. Eskiden gösteriş yoktu, iman vardı. Şimdi gösteriş var, yaldızlı ama iman nerede? Birbirini yiyor millet, kimse kimseye itimat etmiyor. Aynı memleketin çocuklarısınız, aynı tarihi yaşamışsınız.

Elhamdülillah, Allah sana bir millete mensup olma şerefi vermiş ki emsalsiz bir millet. Âdil, müslüman, mütedeyyin, gittiği yere hayır götürmüş, ayrıldığı yerden hasretle yâd ediyorlar. Şimdi başka memleketlerin idaresine geçmiş yerler, “Ah o Türkler’in olduğu zaman!” diyorlar. Kaç arkadaştan duydum... Geçip geliyorlar onların içinden de, “Neydi o zaman, ne mesut zamanmış, kadrini kıymetini bilemedik.” diyorlar. Öyle sessiz, sedasız, gösterişsiz ama pırlanta gibi, altın gibi bir medeniyetin çocuklarıyız biz. İman medeniyetinin çocuklarıyız.

Onu bırakmışız, düşmüşüz dünya derdine, zevkine. Allah da bize ceza olarak aramızdan

sevgiyi kaldırmış; hepimiz birbirimize Yunan gavruruna bakar gibi bakıyoruz.

“Ah benim elime bir fırsat geçse bak seni nasıl keserim!”

“Ah senin eline bir fırsat geçse bak beni nasıl sallandırırın.”

Öyle şey olur mu ya! Nerede kaldı bu sevgi?

Yaratılanı hoş gör

Yaradan’dan ötürü.

diyordu Yunus Emre. Ne oldu o? Beğenmedin mi o terbiyeyi?

“Beğenmedim.”

Beğenmezsen böyle olur.

O terbiye güzeldi. O terbiye bir medeniyetti, bir dünya görüşüydü; o insanı insan, insanı sultan yapıyordu. Biz o sayede bir avuç insan geldik buralara... Buralar boş tarla değildi, buralarda insanlar, buranın ahalisi vardı; bize hayran olarak kucak açtılar. Şimdi Avrupa’ya giden işçilerimize diyorlarmış ki;

“Biz sizin kitaplarda methinizi duyuyoruz, siz ne biçim insansınız, sizin methedilecek tarafınız yok ki...”

Doğru, her ikisi de doğru. Hem kitapta okuduğu hem gözünün gördüğü doğru... Kitapta okuduğu dedelerimiz, gördüğü biz. Biz dedelerimizin yolunda değiliz ki!..

Gavur, “Buyur” diyormuş, içkiyi ikram ediyormuş, ondan sonra da göz ucuyla bakıyormuş. İçince, yakaladı ya soruyormuş;

“Sen müslüman değil misin?”

“Müslümanım”

“E niye içki içiyorsun?”

Cevap veremiyor gavura.

Ol büt-i tersâ sana mey nûş eder misin, demiş

El aman ey dil ne müşkil-ter suâl olmuş sana.

Ver bakalım cevabını...

“Sen nasıl müslümansın? Senin dininde içki içme yasağı yok mu?”

Var.

“Niye içiyorsun? Ver bakalım cevabını...”

Veremiyor. Onun için diyorlarmış ki;

“Siz ne biçim insansınız?”

Tarih kitaplarında, dedelerimiz geçtikleri yerlerden üzüm yemişler ama üzümün parasını sapına bağlamışlar diye yazıyor. Çünkü adam “Osmanlı ordusu geliyor, Türkler geliyor.” diye korkusundan dağların tepelerine kaçmış. Ordu geçip gidecek, kendisine gıda lazım. Gitmiş bağdan üzümü koparmış ama sahibini aramış, yok; oraya parayı bir çaputla bağlamış, yürümüş gitmiş. Gelmiş bakmışlar ki üzüm kütüklerinin salkımları yerinde paralar bağlı duruyor. Haram yememiş, o huy güzeldi!

Kötüsü de varsa ayıklardık. Ne var yani, aklımız yok mu, yirminci yüzyılda değil miyiz? Kötüsünü ayıklar, iyi olanı teşvik ederdik. Sevmek kötü, fena bir şey mi? Ne diye bıraktık? Sen misin bırakan? O zaman Allahu Teâlâ bizi birbirimize düşürdü, birbirimizin cezasını birbirimize tattırıyor. Cümle cihan halkı bir araya gelse bize bizim kendi kendimize yaptığımız bu kötülüğü yapamaz.

“Mü’minin başına çeşitli sıkıntılar gelir.”

Dert gelirse, gam gelirse üzölmeyin, sabredin, ecri çoktur. Ama dua ederken Allah'tan afiyet isteyin.

“Yâ Rabbi! Sen bana dinimde, dünyamda, âhiretimde afiyet, selamet ihsan eyle. Hem vücudum dinç olsun, hastalıklardan uzak olayım hem de ruhum, başım esen kalsın; gam, kasavet, keder olmasın.” diye isteyin.

Gelirse de korkmayın, sabredin; sabrederseniz ecir çok!

Yusuf *aleyhisselam* peygamber olduğu halde hapse girmedi mi?

Girdi...

Kardeşleri sattılar, köle oldu. Gittiği yerde bir müddet kölelik yaptı. İftiraya uğradı, hapse girdi. Ama sonunda Mısır'a sultan oldu. Dünya hayatı bu, hepsi gelir geçer. Kölelik olur, efendilik olur, hapis olur, hürriyet olur. Hepsine sabredin, hepsi Allah'tan. Allahu Teâlâ hazretleri sabredenlere ecrini kat kat ihsan edecek. Ve kim Allah'ın likâsını, Allah'a kavuşmayı temenni ederse Allah da ona kavuşmayı temenni eder. O muradına erer.

“Peki...” demiş Hz. Âişe validemiz, Resûlullah Efendimiz’den böyle bir söz duyunca.

“Yâ Resûlallah! Hepimiz ölümden ürküyoruz, ölüm soğuk, ölmeden de âhirete gidilmiyor.”

Peygamber Efendimiz, “Yok, o değil. Bu Allah’ın likâsını istemenin mânası...” demiş. Şöyle, iki izah var:

Bir izahta diyor ki:

“Kim dünyayı terk ederse yani gaye olarak dünyayı almazsa.”

“Ben bu dünyayı hedef alayım, hiç âhireti, hesabı, kitabı hesaba katmayayım; burada yaşayayım. Epikür felsefesi, gününü gün etme felsefesi ile yaşayayım.” derse, âhireti hiç hesaba katmazsa işte o Allah’ı istemiyor, demektir. Âhirette Allah’a mülâki olmayı istemiyor, demektir. Kim de Allah’a kavuşmayı isteyip de hayatını ona göre tanzim ediyorsa, işlerini ona göre yapıyorsa o istiyor, demektir.

Bir de Peygamber Efendimiz, Hz. Âişe validemizin sözü üzerine buyurmuş ki;

“Mü’min kimsenin ölüm vakti geldiği zaman Allahu Teâlâ hazretleri ona müjdeli şeyler gösterir. Cennetten gösterir, hoş şeyler, haller gösterir. O zaman rızasının olduğunu, ikramının olduğunu görünce kul ruhunu teslim etmeye can atar. Yani onu ister. O zaman Allah’ı isteyerek Allah’a kavuşur.”

Kâfir de gözünden perde kalkıp da son nefeslerine doğru, kendisinin ehl-i cehennem olup da başına gelecekleri, işin iç yüzünü anlayıverdiği zaman hiç ölmek istemez. Âhirete hiç gitmek istemez ama istemeye istemeye gider ve yine başına o gelecek cezalar gelir, diye izah etmiş.

Ölüm insana bir defa gelecek, hayatta bir tane ölüm var. Bir hayat var, ondan sonra bir de öleceğiz. Ne zaman öleceğimizi bilmiyoruz ama bu ölümün zamanı değişmez. Allah’ın takdir ettiği ömür uzamaz, kısalmaz. Ölüm insana bir defa gelecek. İnsan bunu bilirse rahat eder, o zaman korkmaz.

Ashâb-ı kirâmdan birisi vefat etmek üzere iken, Bilâl-i Habeşî *radiyallahu anh* için derler. Hanımları, “Vahh yazık...” derler, O;

“Öyle deme, neresi yazık. Ben yarın sevdiklerime kavuşacağım.” der.

Ölüm fena bir şey değil ki. “Sus” demiş, “Bana niye acınıyorsun, ben Resûlullah’a kavuşacağım.”

Resûlullah Efendimiz daha önce vefat etti ya... Resûlullah Efendimiz vefat etti, Bilâl-i Habeşî Medine’de ezan okuyamaz oldu. Boğazı tıkanıyordu, okuyamıyordu. Terk-i diyar etti, Şam taraflarına gitti. Sonra seneler senesi gezdi dolaştı, bir zaman hasreti galebe çaldı, kalktı Medine-i Münevvere’ye geldi.

“Hadi kalk, bir ezan oku.” dediler.

Çıktı bir ezan okudu, ahalinin hepsi o ezanı duyunca sokaklara döküldü;

“Resûlullah’ın zamanı geri mi geldi?” dediler.

Hani bazen Medine usulü ezanı duyuyoruz, burada da hatırımıza Medine, hac, umre geliyor ya... Onun gibi. Herkes ağlaştılar.

“Bana hiç yazık deme, ben yarın Resûlullah’a kavuşacağım.” diye nasıl can atıyor.

Mü'min ölümden korkmaz. Ölümden korkmak insanı küçültür. Bizim milletimiz ölümden korkmaz. Allah bize iman selametliği versin. Ölüm bir defa gelecek, ne zaman gelecekse... “Hoş geldi safa geldi.” Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî diyor ki:

“Benim ölümümün vakti, şeb-i arus... Benim öleceğim gece, şeb-i arus... Dügün gecesi...”

Öyle yazmış kitaplarına, “Dügün gecem.”

Ne düğünü bu?

Dünyayı terkedip âhirete gittiği gece... “Benim tabutum önünüzden geçerken, ‘El-firâk, el-firâk, vah senden ayrılıyor muyuz?’ demeyin. Ben ayrılmaya değil kavuşmaya gidiyorum.” diyor bir şiirinde. Ölümü böyle düşünmek lazım...

Bir hadîs-i şerîf var. O da bana tesir etmiş, zihnimde yer etmiştir, onu da size nakledeyim. Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* bize olmuşlardan, geçmiş ümmetlerin başına gelenlerden bahsettiği gibi geleceklerden de bahsetmiştir.

Öyle mi?

Öyle, elhak öyle...

Resûlullah Efendimiz asırlar sonrasında bahsetmiştir.

Nasıl bahsediyor?

Allah'ın resûlü de ondan... Dikkat et, Allah'ın elçisi, kâinâtın sahibinin, yaradanın elçisi...

“İstanbul fetholunacaktır.” demiş.

Biz şimdi bu dersi nerede yapıyoruz? Medine'de mi yapıyoruz, Şam'da mı yapıyoruz?

Bak, İstanbul'da yapıyoruz.

Sadaka Resûlullah fîmâ kâl ev kemâ kâl.

Ne doğru söylemiş, Resûlullah. “Roma da fetholuncak!” diyor, müjdeler olsun. “Roma da fetholacak ama Roma'yı silahla fethetmeyeceksiniz, *lâ ilâhe illallah*'la fethedeceksiniz.” diyor.

Roma'yı da fethedeceğiz. Zaten Roma'ya camiye kurduk, orada *eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammede'r-resûlullah* diyoruz. Orada Roma Belediyesi

çırpındı çırpındı, camiye kurdu,
elhamdülillah...

b. Diğer Milletlerin Üzerimize Üşüşmesi

Her dediği olacak. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri buyurmuş ki;

“İleride sizin başınıza ümmetler üşüşecekler.”

Öteki milletlere mensup insanlar Ümmet-i Muhammed’in üstüne çullanacak.

Nasıl?

“Yemek tabağına yemek yiyicilerinin üşüştüğü gibi...”

Nasıl üşüşürler, bilirsiniz. Anadolu’da sofraya kurulur, ortaya kâse konulur. Herkes kaşıkları alır, kâseye hücum eder. Hele bir de iftar vaktindeyse hızlı hızlı yemek yerler, kâseye saldırırlar. İşte tabağa herkesin hücum ettiği gibi bütün ümmetler size saldıracak.

Ne demek?

Sizi yiyip içecekler, sömürecekler, maddî ve mânevî zenginliklerinizi soyup soğana çevirecekler, yiyecekler...

“Ama bu zillet neden?” Ashâb-ı kîram alışmamış... Öyle hor, zelil olur mu müslüman?

Ve lillâhi'l-izzetü ve li-Resûlihî ve li'l-mü'minîne ve lâkinne'l-münâfikîne lâ yefkahûn.

“İzzet kimindir? İzzet, celal, azamet, şan, şevket Allah'ındır, Resûlü'nündür, müslümanlarındır. Münafıklar onu anlamaz.”

Kimdir aziz olan?

Mü'mindir aziz olan. Tabi o zât-ı muhteremler alışmamışlar, diyorlar ki;

“Yâ Resûlallah! O zaman adedimiz az olacak da ondan mı bize düşmanlar böyle saldıracaklar?”

“Hayır” diyor Resûlullah Efendimiz. “Az olmayacaksınız, bilakis çok olacaksınız. Ama size eski ümmetlerin iki kusuru, iki hastalığı bulaşmış olacak. O hastalıktan dolayı onlar size hücum edebilecekler.”

Ne?

“Bir, hubbu'd-dünyâ, dünyalık sevgisi, dünya sevgisi...”

Parayı sever misin?

Bayılıırım...

Köşkü?

Oo, sorulur mu?..

Yemek içmek, zevk u sefa, mevki makam, rütbe, şan şeref, rahat, otomobiller, Mercedes'ler?..

Hepsi güzel.

Hubbu'd-dünyâ! Onu esas alıp onu seversen o zaman küçülüyorsun. Onları elinin tersiyle itip de, "Ben Allah'ı severim, Allah'ın yolunu severim." dediğin zaman azametli oluyorsun, karşıdakiler küçülüyor, sen büyüyorsun. Sen devleşiyorsun, onlar cüceleşiyor. Dünya sevgisi, hastalıklardan birincisi.

"İkincisi, kerâhiyetü'l-mevt, ölümden korkmak."

Sen ölümden korkarsan düşman senden korkmaz. Sen ölümden korkmazsan ödü patlar. Peygamber Efendimiz'in özelliklerinden, kendisine mahsus hususiyetlerden biriydi ki bir aylık mesafedeki

düşmanına Resûlullah'ın korkusu tesir ederdi. Bir aylık mesafeden düşmanının kalbine Resûlullah'ın dehşeti, heybeti düşerdi de Resûlullah'tan korkardı.

Nusirtu bi'r-rub'i mesîrete şehrin.

“Bir aylık mesafeden düşmanıma korku salmak suretiyle Allah bana yardım eyledi.” diyor.

Mü'minlerin de öyleydi. Bir müslümandan kâfirlerin ödü patlar. Hâlâ da patlar. Mü'min-i kâmil olsun, alimallah ödü patlar. Mümkün değil... Hakikaten de müslümandan korkulur, müslümanın yapmayacağı şey yok.

İnsan neden küçülüyor?

Dünya sevgisinden, ölüm korkusundan...

Peki, dünyayı sevmezse?

Dû cihânı ehline verdim hemân.

“İki cihan da ehlinin olsun, ben Allah'ı istiyorum.” diyorsa ne yapacak o kimseye? Düşmanlar ne yapacak? Rusya ne yapacak, Kızıl Çin ne yapacak? Amerika, İngiltere, Fransa ne yapacak?

Bir şey yapamaz, çaresiz kalır. Tekniği ve teknolojisi mü'minin karşısında durur.

İstiklal harbinde öyle olmadı mı? Kıbrıs'ta öyle olmadı mı? Biz Kıbrıs'ı teknikle mi aldık?

İmanla aldık, "Allah" diyerek aldık.

Çok kimseden duydum, kimisi menkabe gibi geliyor... Aklı başında, tahsilli bir insan geçen gün söyledi. Kıbrıs'ta vazife görmüş, orada vazife görürken bir papazla konuşmuş. Diyor ki;

"Biz sizin bize hücum ettiğiniz zaman aranızda sarıklı, cübbeli insanlar görüyorduk, nerede onlar?"

Bunu çok kimseden duydum, siz de duymuşsunuzdur ama çok güvenilir bir kimse de tekrar söyledi. Papaz, "Nerede o sarıklılar?" diyormuş. Kıbrıs'ı mânevî yardımla aldık.

Bizim 50-60 yıldır toprak aldığımız var mıydı?

Hep biz vermeye alışmışız, karşı taraf da almaya alışmış. "Ver şurasını, ver burasını... Ver bilmem nereyi..." "Ver İzmir'i" dediler, ayakbastılar oraya...

Nasıl attık onları biz? Fabrikalarımız mı, tekniğimiz mi vardı? Askerin postalı mı, silahı mı vardı? Kırıkkale Fabrikası silah mı imal ediyordu?

İmanla!.. İman ile yendik.

İman silahların en üstünüdür. Bunu bugün modern askerler de bilir; “moral, moral eğitim” derler. Moral eğitimi dansöz oynatmak değil... Moral eğitimi, insanın içindeki asalet duygusu... O duygu oldu mu, insanın önünde kimse duramaz.

Bu duyguyu geliştirmeliyiz. Halkımızı cüce insanlar yapmamalı, asil insanlar yapmalıyız. Halkımızın başı dik, göğsü kabarık durmalı.

Fakir olabiliriz. Varsın Amerika'nın parası çok olsun. Ne yapalım?

Fakîr-i padişah âsâ gedâyi muhteşemem.

“Fakirim ama öyle bir padişahın fakiriyim ki muhteşem bir fakirim.”

Benim kimseye ihtiyacım yok. Ben bir lokma yedim mi doyarım. Elim tuttuğu müddetçe çalışırım da... Sen bana makine vermezsen ben kazmayla, kürekle yolumu

yaparım. Sen bana bir şey vermezsen bana Allah ilham eder, senin yaptığından daha âlâ fabrika, daha güzel silah yaparım.

O şuuru almalıyız. O şuuru almadık mı adamı yetiştiririz, münevver ederiz; iki dil öğrenir, kolej bitirir, yükselir tahsil yapar, iki fakülteden mezun olur; adamlar elde ederler, senin aleyhine çalışır. Yalan mı, yanlış mı söylüyorum? Böyle olmaz mı, böyle olmuyor mu? Ajan olmuyor mu, casus olmuyor mu? Bu anarşik hadiselerin en çoğu yüksek tahsil müesseselerinde olmadı mı arkadaşlar? Yanlış söylüyorsam birbirimizi düzelteceğiz. İşte iki kardeşiz, karşı karşıya geçmiş konuşuyoruz. Bu iş bu kadar önemli bir meseledir.

İman en önemli şeydir. Bu imanı hepimiz tesahüp edeceğiz. Kendimizi yoklayalım, bizde iman yoksa biz de sahip olmaya çalışalım. Bu Allah'ın bir lütfudur, herkese verir. Sende yoksa sen de çalış, sen de imanlı ol. Bir kimseye münhasır değil. Sonra ben, "Bende iman var sende olmasın." diye sende iman olmasını kıskanmıyorum. Gel kardeşim, sen de mü'min ol, sen geç imamlığa, ben cemaat olayım. Ben senin kölen olayım. Sen

“Allah” de, ben senin ayağını öpeyim. Daha ne istiyorsun? Köle istemiyor musun? Al sana köle işte, daha ne istiyorsun? Vazifemden istifa edeceğim, kapında köle olacağım, “Allah” de, Allah’a kul ol!

Kendisinde iman yok, hayata bakışı, istikbali karanlık, imansız... İmansız yürek sinede yüküdür. Paslı bir demir gibidir. Kendisine faydası yok, ailesine faydası yok, milletine faydası yok... Aldığı işi güzel yapmaz ki... Rüşvet yer... Yemiyorlar mı? İmanlı insan gece uyku uyuyamaz. Bize iman lazım... Rüşvetin, hırsızlığın, tembelliğin, hırsın, adam öldürmenin, gaddarlığın tedavisi iman...

Niye bu ilaçtan kaçyorsun? Küçük çocuğun acı ilaçtan kaçtığı gibi, ne diye kaçyorsun? Niye ben söyleyince bana kızılıyorsun?

Ben senin kardeşimim, ben senin iyiliğini istiyorum. Ben bir zaman sonra öleceğim. Ömrümün yarısını mı yaşadım, üçte ikisini mi yaşadım, yarın mı öleceğim bilmiyorum ki...

İki gün önce bir hacı amcanın evine hasta ziyaretine gittik. Ertesi gün vefatını duyduk. Sapasağlam adamdı. Bana sıra gelmeyecek

diye elimde kâğıt yok ki. Belki yarın ben öleceğim, belki şuradan çıkınca; belki kalp krizinden, belki bir otomobil çarpacak. Belki 150 yıl yaşayacağım, cümle âlem başıma üşüşüp, “Allah Allah! Bu kaç asırdan önce kalmış bir insan.” diyecek. Bilemeyiz ki...

Sen eğer mü'min değilsen, benim iç huzuruma sahip değilsen... Benim iç huzuruma bak, benim iç huzurumu gör; gel, sen de al bu iç huzurunu... Ne istiyorsun yani? Ne diye çelme takıyorsun? Cümle âlemin ihtiyacı iman...

Amerikalı sanki bu imana muhtaç değil mi? Amerikalı senden benden muhtaç.

Kem dūrūr yoksulluktan nicelerin varlığı.

Bunca varlık var iken gitmez gönül darlığı.

Amerikalı'nın parası kasasında doludur, altında güzel otomobili, istediği yere gitmek için özel uçağı vardır; gönlünün darlığı gitmez. Arabasına biner, 200 kilometre süratle uçurumdan yuvarlar, kendi intihar eder. Arkasına mektup bırakır; “Bu hayattan bir tat

alamadım.” Kerata; paran vardı, pulun vardı, malın vardı, köşkün vardı, araban vardı...

Niye?

İmanı yoktu da ondan... İmana, Amerikalı'nın da ihtiyacı var.

Fransa'da, İngiltere'de, Avrupa'da adam okumuş, profesör olmuş, yüksek mütefekkir olmuş. Sonunda inceliyor, müslüman oluyor. Avrupa'nın hıristiyanı, komünisti müslüman oluyor da sen ne duruyorsun? Senin deden müslümandı. Ben seninle şöyle karşı karşıya bir kahve höpürdetsem, beraber çay içsek, sen bana, “Benim dedem de müftüydü, vaizdi. Ben de küçükken Amme cüzünü okumuştum. Benim de babam çok iyi bir insandı. Anam hacıydı, başörtüsünü hiç çıkartmazdı, tesbih elinden düşmezdi.” demeye başlarsın.

Sen beni acayip bir hilkat garibesi olarak ne diye görüyorsun? Ben dedelerimin soyundan, yolundan gelmiş normal imâlâtım. Sen kendine bak! Sen nereden model aldın da nasıl oldun böyle?..

Leyse min yevmin illâ le-yu'radu alâ ehli kubûri makâiduhum mine'l-cenneti ve'n-nar.

Abdullah b. Ömer *radiyallahu anh'ten*,
Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*
hazretleri diyor ki:

“Hiçbir gün yoktur ki o günde şu hadise
cerayan etmesin; kabir ehline cennetteyse
cennetteki yeri, cehennemlikse
cehennemdeki yeri gösterilmiş olmasın.”

Hiçbir gün yoktur ki yani her gün
gösterilir. Hatta bazı hadisler var, sabah
akşam gösterilir demekte... İnsan kabre
giriyor ya, ehl-i cennetse oradan açık
manzaralı yerden Boğaz'ın güzel manzarasını
seyreder gibi cennetteki makamını seyrediyor.
O kabir toprağın altı ama orada safalı,
manzaralı, keyifte...

*el-Kabru ravzatun min riyadi'l-cenneti ev
hufretün min huferi'n-nîrân.* “Kabir, mü'mine
cennet bahçelerinden bir bahçedir veya kâfire
cehennem çukurlarından bir çukurdur.”

Cehennemlikse cehennemdeki yeri
gösterilecek. “Ah, keşke kabirde kalsam.”
diyecek. Orası ona daha safalı gelecek ama
cehenneme gidecek. Oranın ateşlerini,
azaplarını, ızdıraplarını her gün gördükçe
elemlere gark olacak. Kederinden ayrıca

kabrinde ölür gibi olacak. Mü'min de her gün sabah akşam cenneti gördükçe, cennetteki makamını gördükçe kabirde safadan safaya geçecek.

Peygamber Efendimiz böyle buyuruyor. Biz bilmeyiz, âciz nâçiz kullarız...

“Hiçbir gün yoktur ki o gün kabir ehline cennetteki veya cehennemdeki müstehak olduğu yer neresi ise oradaki oturma yeri, ikametgâhı gösterilmiş olmasın.”

Herkese gösterilir, her zaman gösterilir. Ehl-i cennet cenneti görmekten şâd olur, ehl-i nâr cehennemi görmekten elemnâk olur, kederlere gark olur.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi iman sahibi eylesin. İman cevherimizi elimizden kaybettirmesin, zayi ettirmesin. İman-ı kâmil ile ruhumuzu teslim etmeyi nasip eylesin. Kabrimizi cennet bahçelerinden bir bahçe eylesin, cehennem çukurlarından bir çukur eylemesin.

c. Cuma Günü Kulların Affedilmesi

Leyse min yevmi cum'atin illâ ve lillâhi fîhi utakâu mine'n-nâri sittu mieti elfin ve

neyyikun ilâ ısrîne elfen küllühüm kad istevecbü'n-nâr.

Hız. Enes b. Malik *radıyallahu anh'*ın Peygamber Efendimiz'den nakledip Deylemî'nin de kitabında kaydettiğine göre Peygamber Efendimiz, bu hadîs-i şerîfnde cuma gününü methetmiş.

Cuma var ya, hani haftada bir dönüp dönüp de gelir bize cuma günü... O çok kıymetli, çok önemli bir gündür. Bakın, Peygamber Efendimiz ne buyuruyor;

“Hiçbir cuma günü yoktur ki o günde Allah'ın cehennemi yüzde yüz hak etmiş olan kimselerden 600 kûsür bin veyahut 20 bine kadar cehennemden âzat ettiği insan olmasın.”

Araplar'ın üslûbuna göre söylenmiş bu ifadenin düz şekli nedir?

Her cuma günü Allahu Teâlâ hazretleri büyük miktarda, cehennem ehli olmaya müstahak olmuş insanları cehennemden âzat eder yani affeder.

Ne miktar?

Sitti mieti elfin. “600 bin küsurdan.” Her cuma günü 600 bin küsur kimseden...

İlâ işrîne elfen. “20 bin kişiye kadar.”

Demek ki miktar zamanına göre değişiyor. Bu kadar insanı cuma günü affeder.

Cuma günü önemli bir gündür. Cuma gününün önemi hakkında bir hadîs-i şerîf daha var:

Leyse min â'yâdi ümmetî 'îdün efdale min yevmi'l-cum'ati ve rek'atâni fî yevmi'l-cum'ati efdalu min elfi rek'atin fî gayri yevmi'l-cum'a. “Ümmetimin bayramlarından hiçbir bayram, cuma günü bayramından daha üstün değildir.”

Cuma müslümanın bayramıdır. Onun için süslen, ziynetlen, gusül abdesti al, tertemiz yıkan, tertemiz giyin kuşan, temiz ve güzel elbiselerini giy, güzel kokuları sürün camiye traşlı, hoş bir halde gel.

Leyse min â'yâdi ümmetî. “Ümmetimin bayramlarından hiçbirisi yoktur ki...” *Efdale min yevmi'l-cum'ati.* “Cuma günü bayramından daha üstün olsun.”

Demek ki cuma günü, Kurban Bayramı'ndan da Ramazan Bayramı'ndan da diğer şeylerden de daha üstünmüş. Cuma günü böyle her hafta gelen mübarek gündür işte.

Rek'atâni fi yevmi'l-cum'ati efdalu min elfi rek'atin fi gayri yevmi'l-cum'a. “Cuma günü kılınan iki rekât namaz cumanın gayrısında kılınan bin rekâttan daha üstündür.”

Demek ki cuma günü insan biraz hayr u hasenâta gayret etmeli. Allah'ın kendisini affettiği kimselerin zümresinden olmaya çalışmalı. Biraz tevbe ve istiğfar etmeli. Önümüzdeki cumadan itibaren cumalara biraz daha bu gözle bakarak inşaallah gayret edin.

Sonra üç aylar; Receb, Şaban, Ramazan... Allahu Teâlâ hazretleri, “Receb ayı benim ayımdır.” buyurmuş, şehrullah... Şaban ayı Resûlullah'ın, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in ayıdır. Ramazan da bizim ayımızdır, biz günahkârların ayıdır. Bu aylarda Allahu Teâlâ hazretlerine tevbe etmeye, yönelmeye kendimizi alıştıralım.

Ramazan'dan inşaallah günahlarımızdan tertemiz sıyrılıp çıkalım. Tozlu topraklı

soğanın dış kabuğundan bembeyaz sıyrılıp çıktığı gibi inşaallah tertemiz, pak müslümanlar olarak çıkalım. Bu mânevî mevsim, çok kıymetli mevsimdir. Bu aylarda ibadete, oruca, dua etmeye, hayr u hasenât yapmaya, sadaka vermeye çokça dikkat edin. Cumaların da kadr u kıymetini gözetin, bilin.

Cuma günlerinde Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerine çokça salât u selâm edin. İnsan salât u selâm edince, Allahu Teâlâ hazretleri o salât u selâmı bir vazifeli meleklerle Resûlullah'a iletir.

Resûlullah'a nasıl iletirler o salavâtı?

“Yâ Resûlallah! Sana İstanbul'dan filancanın oğlu filanca salât u selâm ediyor.” diye senin isminle iletirler. Senin isminle iletince de Allahu Teâlâ hazretlerinin lütf u keremi, kudreti her şeye yeter. Resûlullah Efendimiz onu yanındaki bir sahife-i beyzâya yani nuranî bir sayfaya, “Bana selam gönderen ümmetinden filanca.” diye senin ismini kaydeder.

Resûlullah ile âşinâlık olmasını istemez misin?

İstersin... Onun için salât u selâmı da çokça edersin. İki rekât namaz da başka zamanlarda kılınan namazlardan daha fazlaymış. Bakarsın Allah gönlüne bir yumuşaklık verivermiş. Bakarsın yoluna girmek, yolunda gitmek sana kolaylanıvermiş. Eskiden isteyip dururdun, şeytan mâni olurdu, gidemezdin. Şimdi mümkün oluyor. Bu cumada dene...

Allahu Teâlâ hazretleri cümlemizi cumaların, Receblerin, mübarek günlerin feyzinden feyzyâb eylesin. İki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

26 Recep 1403 / 08.05.1983

İskenderpaşa Camii/ İstanbul

Fâtiha-i şerîfe meâl besmele.

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü